

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget, № 62.

Anden Session.

28de Møde.

Mandagen den 18de November.

(Fortsat).

Finantsministeren (fortsat): Udvalgets Forslag med Hensyn til den 4de Lønningsklasse gaar nemlig virkelig ud paa en saaa betydelig Forandring fra det Bestaaende, at jeg for mit Vedkommende, foruden de Misligheder, som jeg allerede har antydet, slet ikke kan oversee, hvilke andre Misligheder der mulig kunne flyde deraf; det er en saadan Afvigelse fra hvad der hidtil her til Lands har været betragtet som nødvendigt Kriterium i Pensionsforholdene, at det virkelig forekommer mig meget betænkeligt. Dertil kommer, at, hvis man finder, at der ved en saadan Middelvei, som den af mig antydede, ikke skulde være gjort Nok for den paagældende Klasse, er det en meget let Sag for en kommende Legislatur — og det vil naturligviis af Regjeringen med stor Beredvillighed blive benyttet, naar den mærker en saadan Disposition hos Legislaturen til at gjøre denne Klasse godt — at andrage paa en yderligere Forøgelse af Pensionsberettigelsen, ved at Antallet forøges til de 200, som jeg her har nævnt, eller endnu yderligere, hvortilmod det er meget vanskeligt, og jeg tør vel næsten betegne det som umuligt, naar man ved Lov har tilskiftet hele Classen en saadan Pensionsberettigelse, som af Udvalget er foreslået, da igjen at fratage Classen denne. Det vilde først kunne skee, naar der viste sig saadanne væsentlige Misbrug, at det blev en paatrængende Nødvendighed, og da vil det dog ikke kunne skee for dem, der imidlertid vare ansatte i Classen.

S. P. Hansen: Jeg ønskede først at tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af det Princip, som vi for første Gang her støde paa med Hensyn til Embedsmænds Løn-

ning, at deres Embedsindtægter skulle forbedres ved Alderstillag. Det forekommer mig, at dette Princip ikke har saameget for sig, som man ved første Diefast kunde mene. Jeg formener, at man bør gaae ud fra, at Staten, ved at bestemme Lønninger for Embederne, med Hensyn til deres Betydning og Vigtighed for Staten, bør give en saadan Løn, som kan svare til, hvad man fordrer af de Embedsmænd, der beskikkes i Embederne, og naar det engang er skeet, har Staten opfyldt, hvad den skylder det almindelige Færv med Hensyn til saadanne Embeders Bestridelse. Jeg frygter meget for, at man, ved paa den Maade at forbedre Embedsmændenes Indtægter, maaskee vil tabe den Fordeel, som man hidtil har havt derved, at Embedsmænd i et ringere Embede kunde vente at forbedre deres Indtægter ved at blive befordrede til et større og bedre aflagt Embede. Jeg anseer det for en saare vigtig Spore og Opmuntring for en Embedsmænd, naar han først ansættes i et mindre Embede, at han, ved at opfylde sine Embedspligter med Iver og Nidkærhed, kan vente at blive befordret til et bedre Embede, der vel maaskee kan gjøre større Krav paa hans Tid og Kræfter, men hvorpaa han fuldkommen maa være belavet, da han valgte sig Embedsstillingen til Livsbane. Jeg siger, at jeg frygter for, at, dersom man udsukker denne Spore til Befordring i Staten og Statsembedstjenesten, vil man løbe Fare for, at man ikke faaer saa dygtige, udmærkede og dannede Embedsmænd i det Hele taget, som det kan være vigtigt for Staten at forskaffe sig. For mig stiller det sig derfor saaledes, som om dette Princip ikke har saameget for sig, som ellers maaskee, fra andre Sider betragtet, kan tale derfor. Det er vel blevet bemærket, at det har den Fordeel, at man kan lade en Mand blive staaende i et ringere Em-